

Sebestény-Jáger Orsolya

A zarándok

Sárgára koptatott köveken
vén toronyba húzó lépcsőfokokon,
résnyire nyíló fények özönén
indulok Feléd egy láthatatlan nyomon.

A mozdulatlan időt egymásba fontam,
mint megunt léptekeket a rég kihúlt kövön,
lassan haladtam, szinte vontatottan,
s fellégeztetett a résnyi fényözön.

Az utolsó lépcsőn vakított a fény,
életem ott térdelt a lábaim alatt:
Felhők, folyók, galambok álmai,
s parányi házak cserepén a Nap.

s kőfalnak dőlve a tisztánlátás perce:
míg meggörnyedt háttal felfele haladtam
- tapogatózva, hogy magasba törjek -
Te velem voltál végig, minden pillanatban.

A világtalan világa

(Jn 9)

Voltam világtalan. Útszélén álmodó.
Porba írtam nevem kezemmel,
mely szemmel nem volt látható.

Éltem emlékét a földnek,
magamba szívtam kövek porát.
Erdők riadt reményét sodorta felém
időkön túlról egy másik világ.

Majd sarum szertefoszlott a köddé vált fák alatt,
s világtalan árnyam mind feledtem,
mikor megláthattalak.

12

Nyár esti ég

Uram most megpihennék.
Napórák vágyait feledtem.
Szélcsend lennék a nyílt vízen,
sirályok szállnának felettem.

Nád ívén lehetnék a csönd,
s mint nádiposzáták titkai
rezdülnék mélykék víz fölött,
szárnycsapásaim sem hallani.

Part lennék kikötők ölen,
macskaköveken a régi lom,
és elcsitulnának álmaim
egy parton feledett padon.

Karoddal fogj fel majd Uram,
ha magamból kilépve zuhannék,
alattunk hömpölyögjön lent
a szétáradó nyár esti ég.

Nyári visszhang

Álmos a nyár – alszik a csönd is.
Nem adnak enyhet a fáradt órák.
Utam mentén fehér templomtorony,
ősi zsoltár szűrődik a falakon át.

A kapuban megállva hallgatom.
Ébresztgetnek a fényből font szavak,
visszacsendülve zengnek időtlen:
'Mindenen át erősen tartalak'

Bozók Ferenc

Vízsonett

A víz, a víz. A létezés oka.
Az élet anyja, mégis újszülött.
Szökik, szökik, miként az üldözött,
locsog, csacsog, de nem beszél soha.

Szelíd apáca. Léte áldozat,
vagy épp szeszélyes és kacér kokott,
ki mérlegelni tán sosem szokott,
és elborít, miként a kárhozat.

Vagy átölel, magából bőven ont,
vagy eltaszít, találgát visszamond.
Pohárban kishúgom, tengerként szörny.

Miként Attila anyja, egyre hord
szennyes ruhát, mit majd kékítve old.
Pataknak kisleány, folyónak hölgy.

Szivacsok

Megemelkedne a tenger
(ez amit most vitatok)
ha nem élnének a mélyén
csupa sajtlyuk, csupa henger
szarutestű szivacsok?

Szonett a miértről?

Magát a lét okát ti értitek?
Eső itat szelíd virágokat,
a Nap nevel fiút, leányokat,
e kék planéta mégis oly rideg.

A borzas úr nekem nagyon hideg.
Nyakig cipzározom magányomat.
Vajon ki fejt meg talányodat?
Gyötört szívem vajon ki érti meg?

Miért van oly sok egybeépülés?
Miért van annyi szálla szétesés?
Miért van annyi össze, s annyi szét?

Ha én sem értem önmagam, ki ért?
Miért a létezés, miért a Lét?
Miért a sok miért? Miért? Miért?

A szabadvers születése

Trotilt a jambusok közé!
Röpítse formakincseit
a robbanás szakítsa szét
a gondolat bilincseit!

Ropogva törve láb alatt
a jambusok levert diók
recsegve omlanak, miként
a szélsodorta házikók.

Hétfári Andrea

Mária

szonett Mátyássy László Mária-szobrára

Nem ér hozzá a gyermekhez, csak némán
lebegnek ujjai a test előtt,
a bronz szoborból hullámzó tekintet
a mozdulattal együtt égbe nőtt,

Gellért-hegy vigyázza őket jobbra,
néhányat lépve egy-egy szakadék,
a holdfényből gyűrt halvány glóriát
nem szobrász adta rájuk, csak az ég,

mert angyal küldte őket föl a hegyre
a csöndes parthoz lépni és oda,
hol minden hajnal újabb jelenést küld,

és megtörténik újra a csoda,
életre kel a legszentebb mese,
világot vigyáznak anya s gyermeke.

** A budai Várban található a Vízhordó-lépcső fölött,
a déli Cortina-fal tetején álló, a Dunára és Pest felé néző Mária-szobor.*

Holló József

Vonatfüttyből szó rímeket...

(József Attilára emlékezve a balatonszárszói állomáson)

1.

Csak állok: s próbálom
elképzelni –
mikor végzetes útja
ide hozta
és reményvesztetten
csalódottan
– maradék hitét
a sínre dobta.

A csend konokul
hallgatva néz
pont úgy, mint azon
a hajnalon:
mikor a lehanyatló
büszke fővel
e kövekre hullt
a fájdalom.

A táj oly hallgatag
messze néző
és az ég kékje
szürkére vált,
ahol a darócruhás
rémület
sikolyával a földre
szállt.

Vallatnám magánya
utolsó percét
mikor útja nem vitt
már sehova, hogy szakadt gyöngysorként
feküdjön itt
feloldó kínban
egymaga.

És a törött bordák
rácsai közt
a szíve vergődő
lepkeszárny,
míg a vonat csak ment
tovább –
mint tébolyult, gyilkos
szürke árny.

És lehunyt szempillák
mögött is
álmodott tovább
a képzelet,
míg a vérével fürdetett
köveken
ott csimpaszkodott
a döbbenet.

Halálra csókolták
széttört testét
a felhevült, buja
kerekek
és zokogva keblükre
szorították
a fénybe fúlt, hideg
vassínek.

Miattad halt meg
kegyetlen Világ
és ágyazta talpfákra
fekhelyét.
De a végtelen előtte
térdet hajtott;
– mikor a csillagokkal
összeért.

2.

Állok. S e rettenet mintha
álom lenne.

A talpfák közt merengő
új virág –
és a közömbös szürke
köveken
már nem is látszik
a kínja át.

A szél most gyönyörű
verseit súgja
– a sínek közt Ő ballag
látom én.
És halk vonatfütyből
szó rímeket
míg kalapja árnyék
a tó vizén.

Elmondanám

Azt, hogy milyen Ő –
én most elmondanám,
de érzéseimből
kicsordul az Anyám.
Csak pillantását látom
mindig ma is én –
ahogy könnyet csókol
a fény, szeme-íriszén.

Érzem kézmelegét
amellyel biztatott,
ha álmodó hitével
meg-megsimogatott.
Külön fogott ölbe
minden ujj-begye,
s úgy ölelt mint fészket
a lombok lágy-nesze.

Azt, hogy milyen Ő –
én most elmondanám,
de szívemből mindig
kicsordul az Anyám.
Csak hangja bársonya szól
a csendnél szelídebben
– a réteket simító
májusi szelekben.

Csak Ő volt ki gyarlón is
– tökéletesnek hitt
És letörölte rólam
az élet szennyeit.
Én mégis olyan voltam
mint kőlyök-farkasok
– azt a kezet martam,
amely simogatott.

Azt, hogy milyen Ő –
én most elmondanám,
de az érzéseimből
kicsordul az Anyám.
Csak azt tudom, ott van
a néma csönd mögött,
az ébredő rügyekben
s az őszi lombok között.

Ha egyszer kimondhatnám
amit belül érzek,
hogy aggódása befed
és véd, mint fát a kéreg:
hogy könnyelmű fiának
örök-menedék
És hite akkor is óv –
ha betelik majd a lét.

Olasz Valéria

MA-MA

A kert üres.
Szívemen tört virágok,
elhervadt álmok.
Rád, MA-MA már nem találok,
madár gubbaszt száraz ágon.
MA-MA, az asztal terítetlen,
ég alatt járok terítetlen.
MA olyan más minden,
keringőt járnak
fények a fákon.
MA-MA,
harminckét éve
nem vagy itt velem,
sziszegve fújnak,
fájnak a szelek,
bántanak madár-emberek.
MA-MA!
Érted visszaforgatnám
a Földgömböt is, érted?!Mélyül az árok,
nélküled eltévedek,
elárulnak, elár vulok.
Tudod, mindennek ára van,
itt fizetni kell,
a név kötelez,
de nem panaszkodom,
mindenkinek jut kereszt.
Ha megyek, majd biztosan
felismersz, vállamon
anyajegyek, viszem
magammal rám hagyott
örökségemet.
MA-MA,
türelem, kicsit még kések,
itt búzavirágok nyílnak,
elmaradt ölelések.

Koncsek József

Csendes keringő háborús halottainknak

Megölnek, mert ölk én is, édes asszonyom,
énám nem nem tekint az ég is, mert elkárhozom,
idegen pokolra hullok, nem lehet fölém borulnod,
más e föld, e táj,
meghalok édes hazámért,
szenvedem, mit a sors rám mért,
akkor is, ha fáj.

Nem lesz asszonyom, se házam, édes asszonyom,
magam ha földbe aláztam, nincs vigasztalóm,
magomat a föld beissza, nem térek már többé vissza,
rám a csend vigyáz
fekete bokrok közt fekszem,
fekete az én keresztm,
elborít a gyász.

Fűé, fái lesz a testem, ott, hol fekszem én,
helyettem lesz, ki szeressen, Jézus-vőlegény,
szelíden visz majd a mennybe, ne lépj se sárba se szennybe
én szűz asszonyom,
emelkedj égig lobogva,
maradok az anyag foglya,
hűtlen asszonyom.

(...lentről is arcodba nézek, édes asszonyom,
felejténem az egészet, s nem tudom, tudom,
ott, hol a lelkek remegnek, ölelhető embereknek
széjjelosztom én,
győzzetek gyilkolt hazámban,
tiétek hitem és vágyam,
mindig lesz remény.)

nézek, édes asszonyom.

Rózsám, jer ide...

*A Rádió hősök naptárának zenéjét hallgatom, s
mintha volna annak szövege is... ilyennek hallom...*

Rózsám, jer ide, csókolj telibe,
meghalok úgyis a csatatéren,

rózsám, ne sirass, inkább simogass,
s megtérek hozzád, ha megérem,

rózsám, csudaszép lesz a magos ég,
s megtérek, meglásd, megígérem.

nyílik majd a tulipán, rózsaszekfű, majoránn'
tavasz lesz a magyar honvéd bús szívében.

rózsám, jer ide, csókolj engem telibe,
te vagy az én drága feleségem.

Gósi Valéria

Hófehér gyászban

(tanulmány a szenvedéshez)

Ti nem érzitek azt a kint,
amit az ember mégis kibír,
ha zimankós, fehér éjszakákon
szívébe fagyott is a bánat,
és magányos vándora ő
a kihűlt világnak, a létezés számára
hamis játék, káprázata a hajdanvolt
tavasznak, nyárnak, körötte
a valóság megnyúlt árnyékai
kísértetként járnak, halott fatörzsek
dőlnék le sorban, s a lehullt jégmadarak
csontjain kihajt a szenvedés.
Az ő kínja nem csupán annyi,
mint a jeges földben vacogva
megbújó bogarak fuldoklása,
hanem dermesztő gyász,
az anyák néma, örökig tartó,
könnytelen gyásza, amikor átfagy a lélek,
vele a vágy is, és beledermed
a csikorgó, jeges világba.

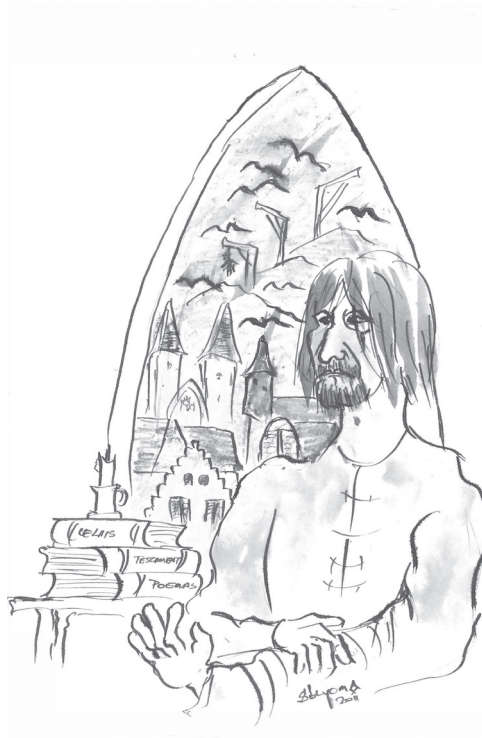
Requiem

(apám emlékére)

És olvadni kezdett a jégvirág
szívemen hamuszín virag fakadt
érted kondult a hajnali harang
és zúgva visszhangozta áldott neved.

A hajlongó fenyőkön zúzvara remegett
arcomra hús könnyként hullt a dér
hajnalra hirtelen kivirult az égbolt
ez volt a nap amikor születétl...

Jaj, csak itt lehetnél!

Esengő

A tengert és a folyókat is
csak nézni szerettem mindig.
A parton ülve hallgatni a víz dalát,
a hullámok ringatózó sóhaját,
bámulni a határtalan égre,
ahogy a vízre hajol,
és a horizonton szikrázón vajúdik
a születő nap, vagy a parton ülve
búcsúztatni a bíbor palástban haldokló
csodát, remélve a a végtelenség
misztériumát...

*... bár tudnám, mit érzett „akkor”
bár jönne egy álombéli üzenet legalább,
hogy boldog volt abban az utolsó,
végzetes pillanatban is...*

... Mik vagyunk mi számodra, Uram?
– kérdezem gyakran, de nincs felelet.
Alázattal köszönöm mégis léteimet,
könyörgök és imádkozom szüntelen;
szeress Nagy Úr, de ne az én testemet,
ne a tűnő anyagot szeresd,
amely semmit sem ér!
Szeresd, akiket szerelemben életre hívtam,
akik közül egyik már hozzád közel,
a tökéletes létben bolyong, úszik feléd
a mindenség áradatában!

Imádkozom hozzád, Uram,
de vajon meghallod-e esengő imáimat?
Imádkozom, és erősítem hitem.
Mi mást tehetnék e félelmetes,
végeérhetetlen rejtelemben,
ha esengő imáimon kívül
már semmi egyébre
nincs
erőm?

Fecske Csaba

Buda Ferencnek

(80. születésnapjára)

ne rejtőzz el úgyis látlak
hallom verdesni a szárnyad
torkodból buggyan az ének
vannak akik ebből élnek

sors-szántotta sok mély redő
barázdál de reménykedő
mosoly pilled az arcodon
mintha lepkét én elfogom

nem felhők közt a földön jársz
mint a sebzett lábú madár
itt élsz köztünk észben frissen
tartson meg sokáig Isten

ne rejtőzz el úgyis látlak
megőrizlek jópajtnak
őrizem a kézfogásod
(remélem nincs kifogásod)
bárhová bújsz látlak látod

Erdőm

madarak ittak szememből
és elnémultak
pocakos piciny ér
viszi hátán a múltat

szél a levegő széle
kissé kirongyolódott
mindig azt kívántam
ami adódott

neszező falevelek a csöndben
száraz ág roppan
valaki nem létező jár
a nyomomban

én mindig itt voltam
most is magam helyett
próbálgatom buzgón
a kezdetet

egy őz bámul rám
elfelejtett félni
nem tudja ki ő
azt se hogy én mi

Hol miért

kicsúszott a talaj alólam
rám szakadt a recsegő mennybolt
a valós olykor valótlan
ha voltam is életem nem volt

+

árnyúzõen élek
ennél már nem lehet sötétebb
így beesteledni gyöngeség
nem találja bennem helyét a lélek

+

felhõt lát mikor derült az ég
senki számára nincs benne menedék
maga van mint hegytetõn a fa
fölszúrva sajtó csontjaira

+

löttyög rajta a világ
még nem nõtt bele egészen
saját bőrében idegennek érzi magát
alattomos aknának a mát

Rovások

és mégis mégis
mindenek ellenére
jó volt köztetek

véget ért az út
Baco hol kereszteznek
egymást álmaink

van két gyermekem
általuk öt unokám
boldogok vagyok

szemed viharos
kékjében kapálózom
élni tanulok

ha vagy is te nem
lehetsz az én Istenem
mert vak s kegyetlen

Anga Mária

Várakozás

Gyermekkorom kertjéhez újra visszatértem,
reménykedve, hogy a fák évgyűrűsödtek,
és most is, mint régen,
vitorlafelhők tartják fölöttük az eget.

Merészkedtem lassú léptekkel,
mintha tolvajkodni mennék,
a kerítésköveket forró parazsoknak hittem,
éjszakában tűzre lobbanó parazsoknak
- elválasztanak engem emlékeimtől végleg.

Hiába minden évszakvárakozás,
holló verdes égi harangot.

Emlék

Napnyugta van. Szélcsend.
Valahol az asszonyok imádkoznak,

fekete kendőjükkel bekötik
arcukat: a földet.

Ereszkedik az éjszaka.
A világ egyre sötétebb, egyre mélyebb.

Az éjszakám

Jaj, az éjszakám
tele van fénnel, ragyog.
Nem jön pirkadat!

Idő

Őszasszony-anyám!
Magzati szívverésed:
időszámítás.

Látom

Látom a forrást
föld alá temetkezni:
könnyemet törölöm.

Antal Attila

Esős-fényes várakozás

Unokáimnak

Apró ezüstkalapácsok
verik a háztetőt
szárnyas kisistenek üzenik
jövünk jövünk

fecskékként cikáznak
zsivajognak majd a szobában
felcsapó nevetéseik régi
sárirű csavargásokat
sodornak majd felém
kifőtt arcú estéket
kályhaszuszogást...

jövünk jövünk
üzenik a vidám
zajok fiai

párasipkás fák
leskelnek be az ablakon
gyöngyöző fényüktől
iszkolnak a gondok

küszöb-idő fürdet
otthonosság
tündöklő várakozás

Mamutok

*„A multinacionális vállalatok a
legdinamikusabban fejlődő
vállalkozások közé tartoznak.”*

(Wikipédia)

Seregelnek a mamutok
mindenfelől ránk ömölnek
dörgő lábaik nyomán az
íves hegyek behorpadnak
sírnak a fák hajladoznak
lelombozódnak szegények
ránk ömölnek a mamutok
leheletük keserű füst
elfedi az élő Napot
agyaruk a szürke égre
tiltó igéket kanyarít
ormányukkal kiszippantják
emlékeink zugaiból
az utolsó csillagot is
hogy reményünk se maradjon
hogy lapuljon fojtott szavunk
járjon tekintetünk báván
pusztává lett tájainkon
hogy helyettünk ők lássanak
fülük halljon fülünk helyett
útjuk feküdjön előttünk...
ömölnek ránk a mamutok
maholnap hézag sincs köztük
a Föld kérgén összeérnek

Csáky Anna

Egyszervolt világom

(pillangómese)

1.

Csillagból született édes gyermekkorom,
a telihold óvott, hogy ne féljek éjjel,
mennyei kertjeim a földre leszálltak:
tulipán, gyöngyvirág mézkelyhe fűrosztott,
s jó volt hallani zümmögő fehér fákon
lakmárzó zoltáros méhek imáját.
A vágató fények tarka rétre vittek,
hol sárga pitypangokon járt körbe a szél,
szabadon táncolt sűrű, darazsas zöldben,
s én boldogan szálltam véle önfeledten.
Csupa fűtty, pipacsok, boglárka-csacsogás
kísérte röptömet nyáron, tavaszon át,
a szépség himnusza szólt édes honomban,
s fürdették szemeim nyíló margaréták.
Láttam a napot máglyában égni rózsán,
májusban Istent, csókkal áldva a létet,
s a Vilmos-kert fehér tündereit Csornán.
Hajtott a szép szavú élet, mint a gerlét,
kit zöldfülű fák lomb-szárnyai emeltek.

2.

Elért a szerelem is, a menny küldte rám,
egy nyíló virágon leltem e gyönyörre,
lángvörös tűzében szinte porrá égtem,
szikráit az idő összemorzsolta már.

3.

Ó, ifjúkor, szépség, napébredés, emlék,
visszafelé táguló egyszervolt világ!
Otthonom színei a lelkembe égtek,
s villódnak köröttem, békét sustorogva.
Táncom a szelekkel a repceföld felett
s e sárga hullámverés szédületbe ejt,
a leggyönyörűbb határt teríti alám
a csupa-fűtty, tücskös, felhőfodrozta nyár.
Föléje szállok a gyenge szelekkel:
szép most a nap, gabonáját a sugarak
sikoltó sarlókkal szorgosan levágják,
ismerem a kalász suttozó szavait,
a lihegő kepek kereszt-tűzében égve.
Vonulnak előttem csillagok, telő hold,
az ég bokrairól álmosan lecsüngve,
s falombok faláról lecsorgó esti árnyak,
közéjük bekúszó ezüsttel ölelve.

4.

Bennem él ma is letűnt violás korom,
szirom-dús emlék, telihold tüzén lengve,
arca suhanó szélbe beleharangoz,
s dobogó szívemen pihen minden éjjel.

Nyári éj a Balatonon

A vörös telihold a tóba menekül,
 oly forró, remegő e nyári éjszaka,
 a víz fölött szerelmünk virraszt egyedül
 s még az őszi bogarak suttogó szava,
 amelyben magány, csend és bánat muzsikál.
 Hallgatunk. Béke leng az alvó lomb alatt,
 s örömmel teljes, szinte földöntúli már,
 ahogy a csillagok csókokat osztanak
 puha ajkaid szövetén át a számra.
 Ezüst fény tánca minden puha mozdulat:
 engem ölel gyengéden karod, te drága,
 vágy teli remények oltják most szomjukat,
 amíg elér minket lassan a pirkadat
 gyúló felhőkbe formált ködök üvegén.
 Áhítat, álomi ima, e pillanat,
 a fakuló hold is halovány tünemény,
 felolvad lassan, majd kialszik egészen,
 s mi hívjuk a hajnalt, kigyúlni ne késsen.

Szentivánéji boszorkánytánc

Kigyulladt hold a fenyőfák hegyén,
 mennybéli erdő hajlik a völgybe,
 tüzek árkaiban vágy ég s remény,
 szél csavarja lángját pörögve.

Álmokat lát a zöld rengeteg:
 ezüst fény omlik nyár tüzére,
 szédülten forog – a föld remeg –
 száz pokol-angyal táncfűzére.

Szemükbe vágy cseppjei csorognak,
 mágia, varázs az éjszaka:
 rőt parazsán a holdkorongnak
 mámorra gyúl e pokol-ég hada,

s szalad át rajta mind dobolva.
 Ördögi álmok kegyeltje lett:
 táncával csábít, hív pokolra
 – megégve százszor – a menny helyett.

Fordul a nyár, de izzik a lélek,
 harsog az erdő, bűbájjal tele,
 őrvölg a sok gyönyörre érett
 fiatal test, fa, virág, mind vele.

Az idő most kisiklott egészen,
 forog a sok lány, lebben a szoknya...
 Mily' unalom lakna nyár egében,
 ha alatta pokla nem lobogna!

Fazekas József

Florentin kalap

Florentin kalapom elszakadt
szétcibálták a madarak

gyönyörű kedve odalett
bánatos is a nyári kert

éjt-nap bókolt a magányos
őrt állt e hiú víg harcos

tolvaj madárhad azt leste
mikor süllyed le az este

mind közelebb egyre többen
florentin kalapom tehetetlen

ágról kalapra kalapról ágra
ezernyi lyuk de ki látja

tapossa láb vágja vad csőr
foszlott ruhájú lett az őr

fosztott a kert ágról ágra
kopott a meggy oda a málna

florentin kalapom bús szakadt
nem félnek tőle a madarak

s hogy bánatát mégis elűzzem
kereplő riogat meg ő az őszben.

Se másik ló

Se másik ló
se másféle rend
amit csak tudsz
szerezz szerezd
nem változott
a régi trend
a többség gügye
mindent bevesz
írjanak bármit
a pénz elfedez
nem kell lélek
isten ments' Isten
minek megdögleni
ifjan is vénen
nagy ez a bolygó
elbújhat a lóvé
huncutnak lenni
mókásan kópé
ígérni kell
szebbnél szebb lovat
s tiéd a ma
s tiéd a holnap.

Ég seprűi

Ég seprűi
zúgó száraz fák
mit hordtatok össze
messzi utakra
a fényeket itt
behavazta a sötét
nézem az éjben
késik a Hold
táncoló felhők foglya

rég itt élek lenni
lábam zátony-sorsok
romjain topog
üszkös a hang
szipog a magány a
házsorok árkaiban
s hiába ömlik a máz
a képernyők led-fényén
kihült a vígasz melege
kétkéziük poharán
elpárált minden
csak a nincsen virít
ég seprői
zúgó száraz fák
söpörjétek össze
a csillagokat
ide le
hadd találjon hozzánk
becsapott szeműekhez
a remény.

Szárnyuhogásban

Szárnyuhogásban élek
röptet a zengés a vágy
bomlik az ég az ének
az élet ott messzire lát

futkos a mélyben az érdek
dárda szavak katonáznak
ölik a kevéske épet
messze riadnak a szárnyak

valami tiszta út kéne
egy tárt karú találkozás
fölköltözködni az épre
ne ártson a régi varázs.

Hogy elhidd

(zsolozsma helyett)

Szeretném úgy szeretni
hogy jó legyen
ne ártson neki
szívem se eszem
szavak helyett
legyek csak gesztusok
amim megmaradt
ne legyen sok
szeretnék lenni kuckó
egy lomos sarok
ahol most is
azok a régi dolgok
ahol megnyílhat
amit óv s elrejtett
ahol a vánkoston
fölpárál
néhány évtized
szeretnék lenni
kéz csönd álom

hogy elhidd
te vagy a világom.

Sipos Erzsébet

Karcsa

Karcsa, az Isten tartsa!

Itt lettem költő,
itt voltam gyerek,

emlékszem, akkor még
voltak kemény telek,
s kis csenevész, apró
elemisták, úgy baktattunk
az iskolánk felé,
mint két esendő
sarkkutató,
miközben arcunkba csapott a hó...

Úgy tapogatom emlékeim,
olyan törekenyen,
mint mikor pelyhes kiscsibék
szaladtak
vas borona alatt,
s még láttam, sok ember
kaszával arat, s
izzadt kazlak alatt
hűsöltek délben,
s egyszer én is ültem szekéren,
lelkünk kirázta, összerázta, de mezít-
láb mentünk fel a mennyországba...

S nyarat bontottunk
pipacsok alsószoknyáiból,
vörös kánkán szoknyákat,
s kukoricafáklyákat loptunk
babáknak,
s ki-ki ragasztott bajuszt magának...

S bejártuk a Karcsa-partot,
nádist, vizenyős lapájt,
s tücsökzenére riszált a nyár,
millióegy hangzó szítár,
s százféle vízenjáró kis Krisztusok,
ráncai az öreg tónak,
s amott egy vízbe süllyedt csónak,
s ázó kenderszigetek, bűdös békanyál,
iszap, keszeg és törpeharcsa,
peccőzni ment a suhanc, klottgatyas
fiúbanda,
s mi úsztunk a mély víz felé,
iszap szagú vizitündérek...
S vártuk a csodát,
hogy talpunkkal
megérintjük egyszer a tóba ejtett
templomunk
harangját,
hogy életre keltsük az ezeréves
mondát,
s vártuk, hogy megkonduljon újra,
ahogy egyszer megénekelte Tompa...

Lápos vízi világ, tavikagylóba zárva,
nádzászlók,
buzogányok,
hadi fegyverek
őrzik a titkot,
zsombék, úszó kis sziget,
s ha szűnyograjban
száll az este,
legszebb a Karcsa-parton
a naplemente.

Székelyek

In memoriam Madéfalva

Kopjafák, földbeszúrt felkiáltójelek,
hogyan népet kiírtani nem lehet!

Mert ott vannak minden rovásírásban,
minden vésetben, szilánkban,
ott vannak minden fában,

írott kapualjakban, tornácban,
csillagvirágok hajlatában,
fejszenyélben, útszéli keresztfában,
háztetőt tartó mestergerendában,
a Napbaöltözött Asszony jogarában,

ők a fenyőtüskék a Hargitában,
egyenként, szorosán karöltve,
öltöznek mindig örökzöldbe!

*Kis Pál István***és akkor**

és akkor majd odaül mellém
a mocskos söntéspulthoz
és int a csaposnak:
még két hosszúlépést...
tövisein vére serken
cseppjei a poharak közt –
tűnjenek csak rézveretnek –
szanaszét gurulnak

...

kész lesz az ítélet
a csikk a szájsarkába fullad
és megint elmarad a megváltás
no, persze... ott és akkor
bizony elég lett a jóból
nem nagy hát a kísértés
újra odaállni
mintha a pakliban
volna még néhány ász...
vigyem el inkább magamért
merthogy az se lesz akármilyen
vigyem el egyedül a balhét

...

a rézpénz persze ott lesz a szememen
ennyi kell hogy legyen érte csónak
Kháron meg majd zavartan köhéccsel
ő csak kispados épp most igazolt át
eloldja harangom kongató kötelem
hogyan aztán egyetlen lökéssel
forrasztva torkomra énekem
keres vedlett iszákjában
egy csendre intő ujjat

Számadás

Nincs már földön-égen,
csak a pőreségem,
igaz, kincseknek csekély,
ezzel is beérem.

S ha volna még miről
számot kéne adnom,
lajstromra vette már,
ki részes a hasznon!

Enyém a pusztá bőr,
némi hússal a csont,
meg az álomforint,
hol a fillér a gond.

Mégse vagyok vesztes,
a templom koldusa,
nyertem, s amit nyertem,
az Élet volt maga!

Finta Éva

Radioaktivitás

Egy dosszié, egy könyv a polcon
a Rádium-Intézet relikviája
benne minden elidegenedése a szerzőnek
élettől, emberitől, földitől
a naprakész boldogságok sóvárgásaitól
a kis örömök ódájától, elégiájától
szonatinájától, valcerjeitől -
a kipirult arcot a munka heve vagy a mozgás
tajtékos öröme festi
és nincsen az egészben semmi testi.

Áldott volt-e a sorsa
Marie Curie Sklodoskának
rejtett tizenhármasaival, kitakart heteseivel
áldott volt-e az asszony
vagy csak átlagosan nyomorult
és átlagon felül különleges?
A matematika rendjébe szöve emelte magas homlokát
a titkok veszélyes víztükre fölé
a mélységet mérni, kutatni, filtrálni
valami láthatóvá, fiolába szoríthatóvá
minek is? – ezt nem igen tette fel magának
az ő kérdése másként szólította meg a sejtelmeket
az ő kérdése nem a miéltre, hanem a mi-re vonatkozott
a rejtelmek beazonosítására
megnevezésére
s a miértek helyett az eleven titkok
tükörtermeit járta.
Mintha az élete minden emberi eseménye
csak spontán történés lett volna
amolyan biológiai kényszer
mint a születés, vagy a halál maga.
Az állandó révület pedig mintha a tiszta tudat
egyetlen ihletett állapotát mutatta volna
s ő ebben a révületben tanult, kutatott, szeretett

ebben a révületben fázott, fájt, félt
és ebben a révületben tudta a tudhatatlant.

Íróvá lett kisebbik lánya, Eve
állítja, utolsó napjaiban nem hitte a halált
az életet hitte.

Valójában mindig a halállal játszott, kettesben vagy többedmagával
ott hordta sugárzó arcában, testében
szeme ragyogásában, elméje tüzeiben
viselte körme alatt, ujjai bögyében
kisebesedett bőrfelülete minden sajtóságában/hajlatában
ez a szép, szőke, fehér, ősz
átlátszó asszonyi lengés
mindvégig a halál nyomában lépegetett
attól a pillanattól fogva
hogyan édesanyját el kellett vesztenie.

Egy dosszié, egy könyv a polcon
a Rádium-Intézet relikviája
benne minden elidegenedése a szerzőnek
élettől, emberitől, földitől
a naprakész boldogságok sóvárgásaitól
a kis örömök ódájától, elégiájától
szonatinájától, valcerjeitől -
a kipirult arcot a munka heve vagy a mozgás
tajtékos öröme festi
és nincsen az egészben semmi testi.
Jacobson 21 grammos örökkévalósága
így szállt a távoli csillagokig
maga tömörítő teljességében így oldódott a csillagközi por
gázok, gőzök és fények végtelenjébe
meglehet, halvány, kékeszöld derengés színűvé lényegülve
az átváltozás végtelen spirálján
annak egy fázisában
hideg csillagok világtalan ragyogásának tükréként.

Erdei-Szabó István

Szavak fél-álomban, fél-elemben

És eljön minden, amitől féltünk
leggyalázatosabb álmunk alakot s formát ölt,
maskarázik és masírozik bennünk,
míg a lélek kereket old,
de nem oldódik a feszültség,
valami árnyalt bánat és fojtogató szomorúság
szomszédunkba költözik,
éjjel valaki ártó démon döngeti
ajtómat, biztosan ébren akarja
tartani félelmeimet,
nehogy már szabadnak érezzem magamat
itt a Kárpát-ketrceben,
ahol megrabolt álmok és
visszafojtott, torokba, szápadlatba
ragadt szavak verik félre a harangokat
hajnalonta homlokunk mögött és a
sápadt horizonton.
Hát így, barátocskáim, ellenségecskéim!
Csak így, pőrére vetköztetve a becsület,
sovány testében remeg
a távlattalan jövő és a megrendült reménység,
amelynek nincs e-mail címe.

Bucsa, 2015. február 14., éjjel háromnegyed kettő

Örökműrészlet

Ülünk csak az Idő óriás,
Összetákolt pajtájában,
romkocsmák és rommá lőtt
délutánok,
az olcsó sör és mámor
habjain úszva -,
lefokozott jelenlétben,
merev részegen
a kimerevített pillanat foglya
vagyunk újra és újra,
akár egy gigantikus kivetítőn
futtatott film ócska
jelmezei és díszletei közé
keveredett esetlenül
botladozó statisztá.

Álmok alján a lélek

Ahogy a torokból s a garatból
és nem egy akaratból
fölszakadnak sóhajok és köhögések
ahogy kiszenvednek a szenvedések
nyúlik a nyugalom
az öröm összeroppan
mint félelem a fogak
között koccan
ahogy összetapadnak
kormos napok és éjek
kialszanak a szenvedélyek
mikor riadt csöndben
pihenne a lélek
tudod, akkor a súlyos
álmok alján, félek:
egyszer bekormozódom
magam is végleg

Nemezis

Anyám emlékének

Madárcsontú anyám
már rég elrepült.
Szíve az ég kék
vászánán csillaggá
nemesült.

Anyám az Ég ablakán
kitekint, lerántja
rólam a rontást.
Szállásom elé terel
minden harang-
és tengerzúgást.
Immár az öröklét
partjainál lakom,
templomos szavak
tornyában.

Egyszer majd lehajolok
Isten zsámolyához –
anyám utolsó
álmában.

Álom/had/viselés IV.

Mert hiába futsz immár,
mindenhol rád lel a háború –
belegabalyodsz,
akár egy hatalmas pókhálóba,
melynek fonalain remegő
harmatcseppek az éjszakák:
könnyeid.
Álmaid tavában vízgyűrűk:
a megzargatott nappalok
körkörös, végtelen hullámai;
nem tudsz már kikötni többé
a nyugalom partjainál.
Elnyel egyszer egy roppant
dühös és nyers csata, ott
a neutrínók és bozonok szövetei között,
ahol a virtuális és való világ
összes tébolyult fegyvere megütkezött.

Sötétedéskor

... úgyis eljön érted
a háború egy nap,
mikor nem is várnád
betoppan vagy inkább
bepottyan a kéményből;
koldusgúnyája alatt
a titkolt a Világtérképpel.
Leül. Megissza a borodat,
majd útnak ereszt pár
cifra káromkodást,
azután magadra hagy
a lúdbőröző félelemmel
a lézer- és csillagcsapdákkal
kipingált, roskatag éggel.

Nagy Zita

Tavaszhajnal

hamar hajnalban
húsában még az eleven éjnek
a konyhaablak kontyába
a Duna tavasz-szín sziluettje réved

fekszünk a félig-fényben:
először és utoljára nézlek

egyszer ölelj és soha többet
ne folytonosság légy

az örök pillanat
a legjobb rész
megízlelt vonzás
és vágy maradj

felforrtak rég a vizek
acélhéjú kannahasakból
sípol sötéten a készenlét
– talált tegnapunkból –
magam lassan kilopom

csak egy utolsó csészét
egy végső böjti kortyot
leázott ajkainkról
az üdvözlégy
– elfogyott –
régi érintéseket simítjuk végig

bennük lüktetve visszatükröződünk
megzavarodva elmismásolt valóságunktól
szavaink lepattogzanak az asztalokról
módosult mozdulatpillanatainkról

az érzés metamorfózisa ez
a hang-gálába
öltözködött cinkos tekintetünk
körülettünk még összeér

– a horizont hátgerincén –

tavaszi áradás
hömpölyög át
elmossa jelenlétem miközben
a víz zenél élő májust, holt hajókürtö-
ket temet
– a szél –
hintájával eltűnök
hogy ne több
csak füst legyek
gyúrt gallérján nyári egednek

A-mi marad?

nyolc bolyhos póklábával
felcsiklandoz az élet
hálójában korán ébreszt
összekócolja gondolatom hajszálait
– újra és újra –
hiába fészülöm át
görbe gubanc marad a világ
-om-ladozik körülöttem
hogy majd újjászülessen

addig csíkos kiáltásain
koplalnak kockára
– szabdalt-
hallgatásaim:
történeit eteti az
– idő –
petróleum pillanataimmal
hamuholt napból
parazsat csihol
az az egy illat egy régmúlt májusból

üres lepkehálók kegyelmében
ismét zöng a tavasz
zsoldja zordon teleknek
megdermedt türelmeknek
– nem kell –
a dongó újdonság és a vak való
csupán lepektált
talmi-illúzió
halovány hologramjai
a megtűrt emlékezetnek

doboló vénáján kifeszülnek a színek
és árnyalatot váltanak
csak az az egy illat marad a májusból
a galamb-bokros, lombos dúcokon
a hang is hagyd, hagy változzon!

– átzizeg rajtunk –
a zombéksásos sercegő
– nyár –
éjszakánkba dörgő
reflektorfények furakodnak
kopognak és kattognak
álmunkra lépnek
– lekapcsolt világítótornyok
korom koronáján –
egyedül sosem, csak kettesben félek

ne állj meg
menj le a lépcsőn egészen
amíg felejt az eszmélet
maradj és válj idegenné
legtitkosabb kérdéseimnek rejtett
megfejtésévé

hajtsd az utolsó fokra fáradt fejed
alkony után, hamvas hajnalórán
a csöndes fény-sötét
majd megőrzi nekem
arcod élének egyszervolt május-illatát

Csontos Márta

Időkorlátozás

Öregszik bennem az idő, percekbe fogynak az órák, s az évekkel rohanó létidő hossza is rövidülni látszik. Már nem én vagyok az üldözött, aki haladékot kér a túléléshez, s közben mindenféle mesterkedéssel ártani próbál, hogy magával rántson, magával hurcoljon Eliot *szent erdőjébe*, ahol kasztrált vadként bujkálnak az *exitusra* ítélték, s helyüket keresik a posztmodern univerzum torzókat gyűjtő szoborparkjában.

Lét és idő közé szorul a rejtőzködés archívuma, nincs további adatfelvétel, nincs lehetőség a garanciaidő meghosszabbítására, nem használ a ráolvasás, a bájital és a sámánkodás, nincs 21. századi medikament a legjobb gyógyszergyártók ajánlásával, Isten is lelépett, nincs többé audencia.

Csak kintlévőségeim vannak, melyekkel nem tudok elszámolni, s a Hivatal is adós marad, nincs kiút, új Ariadnék sem követnek varázs-fonálon.

Hiába próbálok benézni a nemléten túli világba, nincs számomra kapcsolat. A lámpabúra üvegén nem tud megkapaszkodni a fény, a levelek zarándok útra indulnak a fákról, a vízcseppekben utolsó nyújtózik a tenger, a madarak szemében falat emel a távolság. megindul az általános csődeljárás.

A túloldalon szembenéz velem egy kegyetlen démon, a borzongató szépségű Agónia, s egyetlen intésére sarokba szorul a sokszorozódni vágyó mozdulat.

Öregszik bennem az idő, de még keresem az elixireket, nem engedhetem meg, hogy nélkülem múltjon el.

Jövőkép

*„Majd megtörténik a jövő velünk is”
(Ratkó József)*

Túl nagy a távolság,
térképéd is csak vázrajz,
nem tudsz biztos pontokat találni;
a tengerek nem nyitják meg medrüket,
a folyók nem mossák ki a homokból az ékköveket.
Nincs bozótívágó késed sem, talpadon bevérzed
a kereszteteket, nem tudod az ehető bogyókat
felismerni, a sivatagi gekkókat sárkánygyíknak
nézed a délibábos rémületben.
Ezer veszély leselkedik rád, s nem mered használni
fegyveredet. Ideológiád lövészárkát túl mélyre ástad,
már szeretnéd kitenni a fehér zászlót, szeretnéd
megismerni ellenségedet, el akarsz jutni
magadtól magadig.
A gondolat árnyéka ott áll mögötted, szökén
szelíden, mint a szél, s te még nem tudod, én
is ott rejtezem a jelenések mögött, nem tudod,
hogy el akarom árulni holléted, Júdás akarok
lenni, szerepet akarok játszani, mint a nyelv-
öltögető engedetlenségnek.
Elő akarok lépni, elmondani akarom mindenkinek,
amit nem mondhatok el senkinek, hogy minden
lépésem kísérlet arra, hogy eljusson hozzád
a hír, kerget az Idő reggeltől reggelig.

Már látom, beakad kezében a panasz bűgőcsigája,
már nem érzed az enyhe szédületet, pulzusod sem
vezényel örült lendületet, belépsz az áhított
körforgásba, áthangszereled a hegyeken át szökő
dallamot, s tisztán hallod a nagy előd útbaigazítását:
Nincs alku, én hadd legyek boldog !